

[Ejler Koch.]

her skal finde en meget hårfin balance mellem hensynet til den videst mulige ytringsfrihed for pressen, som er et fundament i et demokratisk samfund, og hensynet til privatlivets fred. Det er jo ikke længe siden, vi har revideret reglerne om freds- og ærekrænkelser. Der var da tale om meget indgående overvejelser, og skal vi ind i yderligere overvejelser om ændringer, må vi nødvendigvis have tilsvarende dybtgående overvejelser, før vi giver os til at lovgive på dette område, og det må ske med megen forsigtighed og med fuld forståelse for kravet om den fuldstændige ytringsfrihed.

Når hertil kommer, som ministeren også var inde på, at tanken om dette bødeansvar radikalt bryder med principperne for bødeansvar i straffelovgivningen, finder vi ikke, at der med det foreliggende lovforslag som grundlag er mulighed for at gå ind i overvejelser om ændring af reglerne på dette grundlag. Skal vi ind i det, må der finde mere vidtgående overvejelser sted, end det er muligt på dette grundlag at foretage i folketingets retsudvalg.

Lindholt (FP):

Der er vist en almindelig opfattelse her i landet af, at de sanktioner, der kan bringes i anvendelse over for krænkelser gennem bladene, ikke er tilstrækkelige, og det var de to foregående talere da også enige om. Så langt kan vi, i hvert fald et flertal i fremskridtspartiet, også være enige med forslagsstillerne. Derimod er vi ikke ganske enige i sanktionernes art, navnlig hvad angår bestemmelsen om 2/3 af et dagblads indtægt for en dag, når krænkelser har fundet sted. Vi mener snarere, at man skulle sørge for en bedre erstatning til dem, der blev krænket. Det er da ofrene, der burde tilgodeses, og ikke så meget staten. Det kan være meget pinligt at blive hængt ud i aviserne, og de pågældende mennesker bør i det mindste have en kompensation og en erstatning, som kan mærkes. På den anden side: skulle vi bruge dette forslag og omsætte sanktionerne i beløbsmæssig henseende til erstatning, så tror jeg nok, at vi er lige ved at nærme os det samme forhold, som hvis vi indførte dødsstraf for butikstyveri. Jeg mener, at det er nok for stort et beløb at afkræve bladene, men vi er et flertal i fremskridtspartiet, der

er enige i, at lovforslaget fortjener en velvillig overvejelse i retsudvalget, når blot vi kan nå frem til en bedre udformet sanktionsbestemmelse.

Holmberg (V):

Jeg kan i det store og hele på venstres vegne tilsige i alt fald en velvillig behandling af det forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov, som er fremsat af kristeligt folkeparti. Jeg skal ikke her ved første behandling tage stilling til den såkaldte sumbøde — i øvrigt et mærkeligt ord — som forslagsstillerne nævner, altså de 2/3 af det beløb, der er indkommet ved salg af den pågældende avis. Jeg tror nemlig ikke, at princippet er rigtigt, i alt fald ikke som det er udformet. Men at man skulle kunne straffe den virksomhed, som betaler folk løn for at overtræde loven, kan vi godt tilslutte os.

Lovforslaget er ikke blevet særlig velvilligt modtaget af pressens organisationer, og det kan måske undre noget. Dog må vi indrømme alle sammen, at der kan være betæneligheder, og der er betæneligheder. Ytringsfriheden er blevet nævnt, hvor meget vi nu end skal lægge i det, det er knap nok, man kan se det umiddelbart, for det er en selvfølge, at pressen skal have lov til at skrive det, jeg havde nær sagt, der passer den, men den skal vide, at når den overtræder almindelige regler på det område dér, kan det komme til at koste dyrt.

Udgiverne er betænelige. Det kan måske forstås ud fra en økonomisk interesse i, at det foreliggende lovforslag ikke vedtages. Jeg har set, at chefen for Det berlingske Hus, chefredaktør Aage Deleuran, mener, at lovforslaget er lidet gennemtænkt, og at den nuværende lov om privatlivets fred er tilstrækkelig. Jeg vil sige, at hvis den skulle være tilstrækkelig, så er jeg uenig med chefredaktøren i de fremsatte udtalelser.

Jeg ser også, at Journalistforbundets næstformand, Carl John Nielsen, søger at mistænkeliggøre forslaget og bl. a. siger, at formentlig er det et forsøg på at skubbe vælgerne utilfredshed med politikerne over på massemedierne. En sådan udtalelse må godt have lov til for min skyld at stå ganske alene i dens totale mangel på argumenter.

Men det er som sagt et lovforslag, der er blevet stærkt diskuteret, og vi har også set, at en af vore ansete jurister, højesteretssag-